

SPOLEČENSTVÍ VDOV A VDOVCŮ

„Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě“ (Jan 12,46).

„Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života“ (J 8,12)

„Tys přece moje zástita, Bože. Sešli své světlo a svoji věrnost; ty ať mě vedou, ty ať mě přivedou k tvé svaté hoře“ (Ž 43, 2-3).

„Moudrost je odleskem věčného světla, neposkvrněným zrcadlem Boží činnosti, obrazem jeho dobroty“ (srov. Mdr 7, 26).

„Kdo zlořečí otci nebo matce, tomu zhasne jeho světlo v nejhlubší tmě. Lidský duch je světlo od Hospodina“ (Př 20, 27).

„Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo“ (Iz 9,1).

Společenství vdov a vdovců zve i v tomto novém roce k modlitbě prvního čtvrtku v měsíci za nová kněžská povolání. Určitě jsme zarmouceně, někdy i s bolestí sledovali, kolik kněží zemřelo poslední tři měsíce. Ano, někteří už byli pokročilého věku, ale jejich modlitby a požehnání nám teď budou chybět. Nesmíme zapomínat, že když žehná kněz, žehná nám sám Kristus. V jejich rukou můžeme „vystopovat“ tu chvíli, o které mluví evangelisté. Ježíš po svém zmrtvýchvstání nejdříve vztáhne ruce, sešle na apoštoly Ducha svatého a pak řekne památná slova: „Jděte ke všem národům, získávejte mi učedníky, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a uchte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28, 19-20). Znovu připomínám slova našeho o. arcibiskupa: „Bez služebného kněžství nemůže naše církev dlouhodobě žít.“

Prožíváme složitou, dá se říct, těžkou dobu. Mnozí jsme už unavení, zahlcuje nás smutek nebo dokonce beznaděj. Zkusme si ale připomenout chvíle v našem životě nebo třeba i dobu, kdy virem onemocněli téměř všichni naši biskupové. Jaká síla například vycházela ze společných proseb za našeho otce arcibiskupa Jana, který byl ve velmi vážném stavu. Dá se říct, že společné modlitby přivolávají zázraky. Bůh přece slíbil, že vyslyší vždy naše prosby. Jsme ve věku, kdy nejsme vázání pracovní povinnostmi jako v produktivní době. Při modlitbách jsou určitě s námi nejen naši drazí zemřelí, na které jsme v tyto sváteční dny vzpomínali, ale i naši křestní patroni nebo svatí, které jsme si navykli vzývat.

Někdy se nám zdá, jakoby zašlo slunce a svět se ponořil do temnoty. Jsou tady pro nás slova Bible a je třeba si je stále připomínat. To malé dítě, jehož narození si ještě do neděle budeme více připomínat, bylo tím Světlem, které nám zazářilo nejen před 2000 lety. On nám přece slíbil, že „s námi bude po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mt 28, 20). Co víc si můžeme přát. Uložme si do srdce ještě další výzvu našeho Pána: „Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích“ (Mt 5, 16).

„Můj Ježíši, tvá tvář zářila všem těm, které jsi učil a uzdravoval. Prosím tě, dej mi srdcem poznat, co je a není podstatné v mém životě, co vede k tvému světlu. Tolik bych si přál, aby i z mé tváře zazářilo světlo všem lidem kolem mě, mé rodině, přátelům i všem, které budu potkávat. Amen!